

Predmet: Miloš Simonović i Dragiša Marković - Emini

Okružni sud u Nišu

Poslovni broj predmeta: K.br 30/04

Broj optužnice: Kt.br. 104/99

Optužnica podiguta: 12.02.2001.¹

Tužilaštvo: OJT Jelica Vučković-Janković

Krivično delo: ubistvo član 47. stav 1. KZ RS u vezi sa članom 22. KZJ, u saizvršilaštvu

Optuženi: Miloš Simonović

Dragiša Marković

Branioци: advokat Momčilo Kovačević (za optuženog Markovića)

advokat Živojin Jokanović (za optuženog Simonovića)

Sudsko veće: sudija Zoran Krstić, predsedavajući Veća
sudija Milan Nikolić, član Veća
sudija porotnik Aleksandar Milenović, član Veća
sudija porotnik Gordana Krsmanović, članica Veća
sudija porotnik Zagorka Cvijić, članica Veća

Punomoćnica oštećenih: advokat FHP-a Mojca Šivert

Optužnica

Optuženi Miloš Simonović i Dragiša Marković se terete da su dana 5. maja 1999. godine, između 18:30 i 19:00 časova u ulici Jurija Gagarina 2/8 u Prištini, umišljajno lišili života Emini Isu iz Prištine, na taj način što su ušli u stan pokojnog Emini Ise, gde je okrivljeni Marković Emini Ramizu, suprugu pokojnog Ise, silom odveo u drugu sobu stana, vezao joj ruke i zavezao belu majicu preko usta, preteći joj pištoljem NN marke i kalibra da ne sme dozivati u pomoć, a okrivljeni Simonović je iz nepoznatog oružja iz neposredne blizine ispalio 2 projektila u levu stranu glave pokojnog Ise, nanevši mu tako tešku telesnu povredu opasnu po život od koje je Isa Emini odmah i preminuo, čime su okrivljeni u saizvršilaštvu počinili krivično delo ubistva iz člana 47. stav 1. KZ RS.

Glavni pretres: 14. septembar 2004.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Okrivljeni Miloš Simonović i Dragiša Marković brane se sa slobode. Prvookrivljeni Simonović se nije pojavio u sudu. Predsednik Sudskog veća je napomenuo da nema dokaza da je optuženi Simonović uredno pozvan. Zbog nedostatka procesnih pretpostavki glavni pretres je odložen.

Glavni pretres: 8. oktobar 2004.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

¹ Optužnica je precizirana 2.02.2007. godine

Saslušanje optuženog Miloša Simonovića

Optuženi je odrastao u zgradi gde je živela porodica Emini. Družio se sa sinovima pokojnog Ise i bio je u jako dobrim odnosima sa celom porodicom. Optuženog Markovića je takođe poznao, jer je i on stanovao u istoj zgradi, ali ga u vreme događaja nije viđao, jer je ovaj bio van Prištine. Optuženi se nije družio s optuženim Markovićem, samo su se pozdravljali. Kritičnog dana, pre nego što je otišao na posao, bio je sa svojom devojkom u stanu kod komšinice Ljiljane Đukanović. U to vreme je nosio policijsku uniformu i na glavi kačket, a naočare tad nije imao jer ih je počeo nositi tek pre godinu dana. Bio je kratko ošišan, kao i svi ljudi iz njegove jedinice, nije nosio ni bradu ni brkove. Sa sobom je imao automatsku pušku jer je bio u obavezi da je nosi, dok službeni pištolj TT kal. 7,62 mm nije uvek nosio, ponekad bi ga čuvao u policijskoj stanici, ali tog dana ga je nosio. Po dolasku na posao dežurao je ispred same kuće u kojoj je smeštena policijska stanica. Tog dana na posao je stigao automobilom i do posla mu treba desetak minuta. Nikuda nije odlazio sve do trenutka kada je čuo da se u njegovoj zgradi dogodilo ubistvo ili samoubistvo. Ta vest je preneti između 19:30 i 20:30 časova. Otišao je do zgrade u kojoj je živio i oštećenu Ramizu video u stanu suseda Čolakovića. Kada joj je prišao ona ga je zagrlila i rekla mu plačući *Miloše, ti si hteo da nas spasiš*. Držao ju je za ruke i rekao da ne brine. Pitala ga je da je odveze do Lap džamije i on je pristao. Prisutne komšije su rekly da to ne čini jer je opasno, tako da je odustao. Dok je bio u zgradi razgovarao je sa komšijama, ali nikoga nije pitao ko je izvršio ubistvo, niti je iko o tome govorio već su svi ćutali i slegali ramenima. U hodniku je video i optuženog Markovića, ali nisu razgovarali. Seća se da nije bio u uniformi već je imao farmerice i crnu majicu ili duksericu. Nakon izvesnog vremena vratio se u policijsku stanicu i nastavio da radi do 01:00 posle ponoći, a potom je ostao tu i da spava. U 6:00 časova ujutru ustao je da se pripremi za novu smenu od 7:00 časova. Dok se pripremao naišle su njegove kolege, studenti sa DIF-a, pa im je prišao da porazgovara. Tada su prišli inspektori MUP-a, lišili ga slobode i oduzeli oružje.

U pogledu kontakata koje je imao s porodicom Emini, naveo je da ga je jednom prilikom Avdija, sin oštećene, molio da ga prebaci automobilom do Skoplja, nudeći mu 1000 nemačkih maraka. Odbio je jer je bilo opasno. Istovremeno mu je ponudio da, ukoliko se plaši, pređe sa porodicom kod njega. Nakon toga video ga je još jednom kada se vraćao sa punkta, na ulazu u zgradu. Avdija je počeo da plače i zamolio ga je da on kaže Isi da ga pošalje iz Prištine. Seća se da je u tom trenutku iz stana izašla Ramiza, pa ju je pitao gde je Isa. Kad je Isa izašao, rekao mu je da može da mu se obrati ako mu bilo šta treba. Nikada im nije rekao da napuste Prištinu, već im je ponudio pomoć. Pre tri godine čuo s Avdijom i Avdija mu je rekao da mirno spava jer zna ko je ubio Isu.

Saslušavanje optuženog Dragiše Markovića

Optuženi je pre rata na Kosovu živio u Beogradu. U Prištinu je došao 3. maja 1999. godine da donese svom ocu cigarete i da obiđe porodicu. Kritičnog dana je bio u poseti kod strica Živka. Iz posete se vratio u 19:30 časova i otišao u stan svojih roditelja koji su živeli u istoj zgradi gde i porodica Emini. U jednom trenutku su čuli plač i neku viku, pa

su svi izašli u hodnik i na prvom spratu, gde se nalazio stan porodice Emimi, videli oštećenu Ramizu i komšije sa tog sprata. Niko tada nije govorio o tome ko je ubio Isu. Dok je sa roditeljima bio u hodniku video je da je došao optuženi Miloš Simonović i da ga je Ramiza pitala da li bi je odvezao kod sina. Bio je u zgradi kada su došli inspektori SUP-a, zadržao se oko pola sata, a potom otišao kod roditelja i iz stana nije izlazio do sledećeg dana. U to vreme nije posedovao uniformu. Ranije je imao pištolj koji je nasledio od dede, ali mu ga je oduzeo Sud u Kraljevu 1995. ili 1996. godine. Njegov otac je posedovao automatsku pušku *Tomson* iz II svetskog rata koju je dobio od SUP-a, a brat ima pištolj *CZ 99*, automatsku pušku i policijsku uniformu. Posle hapšenja vršen je pretres stana njegovih roditelja, ali nije pronađena ni vojnička ni policijska uniforma, niti oružje koje bi pripadalo optuženom Markoviću. Što se tiče poznanstva s optuženim Simonovićem, istakao je da su se znali iz viđenja i da su se čak jednom sukobili prilikom parkiranja. Optuženi Marković mu je rekao da je i Isu i Ramizu Emimi poznavao samo iz viđenja. Tog dana nije video optuženo Simonovića, ni pokojnog Isu, kao ni oštećenu Ramizu. Smatra da ga je oštećena Ramiza optužila jer joj je bio potreban krivac za ubistvo supruga, a on i optuženi Simonović su bili jedini mlađi ljudi u zgradi.

Saslušanje svedoka-oštećene Ramize Emimi

Svedokinja je supruga pokojnog Ise Eminija. Dobro je poznavala optuženog Simonovića, jer su živeli u istoj zgradi i on se družio s njenim sinovima. Sa njim se nikada nije sukobljavala, ali njen suprug u poslednje vreme nije razgovarao s optuženim. Optuženi Simonović je dve ili tri nedelje pre ubistva njenog supruga došao kod njih i njenom suprugu rekao da se spakuju za 15 minuta i napuste stan, ali da ga ne zaključavaju. Nakon toga oni su zaista spakovali stvari ali nisu otišli, jer su došle komšije Bojanići, Čeda, Gerasimovići i drugi, i rekli im da ostanu i da će ih zaštititi. Zato su i ostali. Oštećena je navela da su njihova dva starija sina napustila Kosovo ranije, a najmlađi je tri, četiri dana pre ovog događaja otišao u Makedoniju. Optuženog Markovića je takođe poznavala jer je živeo u zgradi u kojoj i ona živi, ali se nisu ni pozdravljali. Kritične večeri je sa suprugom došla u stan nešto pre 19:30 časova, večerali su, pa je on otišao u dnevnu sobu da gleda dnevnik. Skuvala mu je kafu i odnela mu je, a zatim je krenula na terasu da istrese stonjak. Tada je čula zvono, a potom korake supruga koji je krenuo ka vratima. Kada se vratila sa terase suprug je stajao na vratima i rekao da je došla policija. Iza njega, u hodniku, videla je dva muškarca u policijskim uniformama. Čekali su, gurnuli njenog supruga u dnevnu sobu i pritvorili vrata. Obojica su na sebi imali policijske uniforme sa šarama, a od oružja pištolj i automatsku pušku. Jedan od njih je bio optuženi Miloš Simonović. Na glavi je imao kačket i na licu zatamnjene naočari, s tim što je glavu držao pognutu, verovatno da ga ne bi prepoznala. Drugi je bio optuženi Dragiša Marković. Takođe je imao kačket, a da li je imao naočare ne može da se seti. Kada su ušli u dnevnu sobu, ušao je još jedan muškarac, obučen u šarenu vojničku uniformu. On nije imao ni kapu, ni naočare. Prepoznala je da je to Čarli, koji je radio u prodavnici ispred zgrade. Videla je kod njega pištolj, automatsku pušku i nož. Čim je ušao počeo je da psuje *majku šiptarsku*, šutnuo ju je u predelu noge od čega je pala. Tražio je ličnu kartu, i kada mu je rekla da je u drugoj sobi, vukao ju je preko sobe, i prolazeći pored spakovanih torbi upitao *šta su ti te torbe*. Obajsnila je da su se ona i Isa bili spakovali da napuste Prištinu. Optuženi Simonović je iz torbe izvadio jednu majicu i stavio joj u usta, dok je

drugu pocepao i vezao preko usta. Stavio ju je na kauč i vezao ruke i noge i otišao u dnevnu sobu gde je bio njen suprug sa Milošem i Dragišom. Uspela je da odveže ruke, a potom da skine majicu s lica i da odveže noge. Krenula je na terasu u nameri da pozove nekog od komšija. Tada je izašao Čarli i počeo ponovo da je tuče i psuje. Tukao ju je kundakom po rukama i nogama sve dok se nije onesvestila. Kada se osvestila videla je da u blizini nema nikoga. Čula je jedan pucanj udnevnoj sobi. Znala je da su ubili Isu. Nekako je uspela da dođe do terase i baci flašu sa sirćetom na terasu komšinice Mire. Mira je izašla na terasu i rekla joj je da su odveli Isu. Komšinica je krenula prema njihovom stanu, a Ramiza je u međuvremenu uspela da se prebaci u njen stan. U stanu komšinice je bila samo beba. Iz stana je izašla na hodnik i videla Miru kako stoji na vratima njenog stana. Na njeno pitanje da li je Isa živ, odgovorila joj je da jeste. U tom trenutku se onesvestila. Kada se probudila videla je pored sebe komšije koje su pokušavale da je osveste. Okrenula se i u hodniku videla Miloševu majku, pitala je gde joj je sin, a ona joj je odgovorila da radi. Nakon toga uveli su je u stan Nikole Čolakovića. Te večeri nikome nije rekla ko je bio u njenom stanu, niti ko je ubio njenog supruga jer to nije smela da kaže, a i komšinica Kadrija joj je rekla da čuti do jutra, jer će ih sve pobiti. Od optuženog Simonovića nije tražila da je bilo gde vozi. Bila je u stanu Nikole Čolakovića, i njega je zamolila da je odveze do braće njenog supruga, ali je on rekao da je sad policijski čas i da ostane tu. Tek sutradan je pripadnicima policije koji su došli rekla da su u njenom stanu bili okrivljeni i izvesni Čarli, i to isto je rekla i istražnom sudiji Okružnog suda u Prištini. Po povratku kući, nakon davanja izjave istražnom sudiji, videla je da je leš njenog supruga odnet i da je iz stana nestalo 50 000 nemačkih maraka. Takođe, nestao je i porodični auto.

Iako je ranije tvrdila da su u njen stan ušla dvojica, da je optuženi Simonović bio u policijskoj a optuženi Marković u vojnoj uniformi, kao i da je pitala Miloševu majku da je Miloš odveze kod devera, danas je izjavila da njena izjava nije tačno uneta jer je i istražnom sudiji rekla da je u stan ušao i treći čovek po imenu Čarli. Posle dva i po meseca od ovog događaja iz Beograda ju je pozvao Miloš. Najpre je s njim razgovarao njen sin, koji ga nije prepoznao, a zatim se ona javila. Miloš je rekao da je on ubio njenog supruga i smeja se. Takođe, čula se sa bivšim komšijom Nikolom Čolakovićem, koji se posle rata preselio u Srbiju, i on joj je rekao da zna ko je ubio njenog supruga, ali ne sme da joj kaže preko telefona.

Komentar:

Optuženi su ponudili da saznaju adrese svedoka, što je predsednik Sudskog veća prihvatio. Punomoćnica oštećenih je reagovala, ukazujući da je to uticanje na svedoke, ali se Sudsko veće nije obaziralo na tu primedbu.

Glavni pretres: 22. novembar 2004.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedoka Nikole Čolakovića

Svedok je u vreme događaja bio prvi komšija Ise i Ramize Emini, stanovali su vrata do vrata. Kritične večeri otišao je do komšije Nebojše Bojevića da mu namesti antenu. Kada

je završio s nameštanjem antene krenuo je svojoj kući. Na putu je video Ramizu koja mu je rekla da požuri jer su kidnapovali ili ubili Isu. Ušao je u njen stan i video mrtvog Isu. Izašao je iz stana, a zatim su pozvali policiju. Seća se da je Ramiza tražila od optuženog Miloša Simonovića da je odveze kod devera, a i sam svedok se ponudio da krene s njima. Optuženog Simonovića je te večeri video u policijskoj uniformi. Miloš je pristao da odveze Ramizu, ali ga je od toga odvrtila komšinica Vesna Marković rekavši da je to opasno. Policija je došla za petnaestak minuta, zatvorila prozore i obavestila ih da će sudski veštaci doći sutra. Kako Ramiza nije imala kuda da ode, svedok joj je ponudio da tu noć prespava u njegovom stanu, što je ona prihvatila. Ostatak večeri proveo je van kuće, a u stan se vratio oko jedan sat posle ponoći. Tada mu je Ramiza rekla da su lica koja su ubila Isu bila u uniformi, jedan u policijskoj i drugi u vojnoj. Rekla mu je da su to bili Miloš Simonović i Dragan. Komšinica Kadrija rekla je Ramizi da ne optužuje Miloša, jer je tada bila pod stresom. Tada je Ramiza spomenula i treću osobu koja se nalazila u njenom stanu. Ispričala je da su je tukli i vezali. Sledećeg dana došla je policija. Ramiza je otišla u svoj stan i odatle donela oko 14-15 hiljada franaka koje je dala komšinici Kadriji da ih čuva. Izvesno vreme nakon ubistva Ramiza je pretila njemu i ostalim Srbima u zgradi da će ih proterati. Zvala ga je kasnije i pitala da li hoće da joj proda stan. Rekla mu je tada da je treće lice koje je bilo u njenom stanu Čarli. Svedok Čarlija poznaje jer je imao prodavnicu u blizini njegove zgrade u Prištini, ali ne zna kako se on zove. Čuo je da je Ramiza pričala da se u njegovom stanu održavao sastanak na kome je odlučeno da se Isa ubije. Svedok se iz zgrade u Prištini odselio 3. avgusta 1999. godine.

Glavni pretres: 24. decembar 2004.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedoka Slaviše Ivanovića

Svedok je u toku 1999. godine radio u SUP-u u Prištini, kao vođa sektora u I policijskoj stanici, gde je radio i rezervista Simonović. Optuženog Markovića zna iz viđenja, ali ne zna gde ga je viđao. U vreme kada se ovaj događaj desio, I policijska stanica je bila dislocirana i podeljena u grupe, a optuženi Simonović nije bio u njegovoj grupi, i ne seća se u kojoj je grupi bio, ni gde se nalazio. Zna da su svi pripadnici policije od vatrenog oružja posedovali automatsku pušku M 70, kalibra 7,62 mm, kao i pištolj. On je bio zadužen pištoljem CZ 99 kalibra 9 mm. Nije mu poznato da li je optuženi Simonović bio zadužen istim pištoljem. Ti pištolji nisu imali prigušivače. Prema njihovoj fabričkoj izradi i konstrukciji prigušivači nisu mogli da se postave bez dodatnih radova i dogradnje neophodnih delova. Ako bi neko to uradio, to ne bi bio službeni pištolj i on ne bi mogao da ga koristi kao policajac. Kritičnog dana radio je u smeni od 16:00 do 24:00 časa i bio je obavešten da je došlo do ubistva u naselju Ulpijana u soliteru P plus 8/2 na trgu Jurija Gagarina. Dobio je naređenje da ode na lice mesta i utvrdi šta se dogodilo. Seća se da se stan nastradalog nalazio na prvom spratu, i to levo od stepeništa. Ne seća se da li je ulazio u sobu ili je samo došao do vrata, niti gde se nastradali nalazio, ni u kakvom položaju je bio. Seća se da je tu bila supruga nastradalog i da je zapomagala. Nije čuo da je bilo kome rekla ko je njenog supruga ubio. Svedok ju je pitao na koga sumnja, a ona je rekla da ne zna. Svedok je napomenuo da zna da je u hodniku bio i optuženi Simonović i da je

bio u civilnom odelu. Prema spoljašnjem izgledu je zaključio da kod sebe nema oružje. Video je tu i druge stanare, i čini mu se da je neko suprugi nastradalog dao vodu. Nije mogao da se seti detalja, ali mu se čini da je oštećena tražila da je optuženi Simonović negde odvede. Čini mu se da je oštećena pominjala neki novac, ali nije siguran da li je govorila da je neko odneo novac. Ne seća se do kada je ostao u toj zgradi. Sutradan su ga zvali operativni radnici policije, pa je zajedno s njima lišio slobode optuženog Simonovića, i to na ulici. Tada je bio u uniformi policije. Seća se da su od njega oduzeli pištolj, ali se ne seća da li su oduzeli i automatsku pušku. Nije mu bilo poznato koje su sve radnje preduzete radi obezbeđivanja dokaza.

Iako je 12.05.1999. godine izjavio da mu je oštećena rekla da zna ko su lica koja su ubila njenog supruga, da su imali policijske odnosno vojne uniforme, ali da ih nije bliže identifikovala, svedok se danas ne seća pojedinosti vezanih za sam događaj.

Komentar:

Svedok se po ulasku u sudnicu srdačno pozdravio s optuženim Simovićem. Svedok je o stvarima koje nisu bitne govorio do najsitnijih detalja, dok se o samom događaju gotovo ničega nije sećao.

Saslušanje svedokinje Danijele Lazić

Svedokinja je u vreme ubistva bila devojka optuženog Simonovića. Kritičnog dana je otišla kod koleginice Ljiljane, koja je živela u zgradi u kojoj je živio optuženi Simonović, da joj ofarba kosu. Optuženi Simonović je svratio, iako ga ona nije zvala da dođe. Nije mogla da se seti da li je imao uniformu ili ne, ali je sigurna da nije imao oružje kod sebe. Kolege su ga čekale ispred zgrade, pozivali su ga sirenom da pođe s njima jer je trebao da radi. Nije čula da se išta neobično dešava u zgradi. Iz zgrade je izašla pre 20:00 časova, a u hodniku nije sreća nikoga. Posle tog događaja nije ga videla, osim jednom, u Kragujevcu 2000. godine. Svedokinja ne poznaje oštećenu, kao ni optuženog Markovića.

Saslušanje svedoka Zorana Džudovića

Svedok je u vreme ubistva živio na Kosovu i bio u rezervnom sastavu policije, u prvoj policijskoj stanici. Pripadnici rezervnog sastava su bili smešteni u privatnoj kući. S njim je bio i optuženi Simonović. Nisu bili u bliski. Nije mogao da se seti ko je u kojoj smeni radio, jer je to određivao pretpostavljeni. Rezervisti su zaduživali automatske puške kalibra 7,62 mm i pištolje „tetejce“ kalibra 7,62. To oružje nije imalo prigušivače. Samog događaja se seća po tome da je optuženi Simonović lišen slobode. Svedok se seća da su ga tada ispitivali da li je optuženi izlazio, kuda i kada.

Komentar:

Svedok je jedini govorio u prilog optužnici. U istrazi je izjavio da je optuženi Simonović tog dana više puta dolazio i odlazio iz stanice, da je bio uzrujan, da se nikom nije javljao.

Saslušanje svedoka Miodraga Jankovića

Svedok je u vreme događaja bio komandir prve policijske stanice u Prištini. Njegovi najbliži saradnici su bili razmešteni po privatnim kućama u Prištini i sa njima je održavao radio-vezu. Poznato mu je da je optuženi Simonović bio u rezervnom sastavu policije, raspoređen u njegovoj policijskoj stanici, i to u sektoru koji je obezbeđivao studentski dom i naselje Ulpijana. Komandiri za taj deo grada bili su Željko Ostojić i Borislav Kjazer. Što se tiče naoružanja rezervnog sastava zaduživani su pištolji M 57 kalibra 7,62, ali moguće je da je neko imao i pištolje M 70 kalibra 7,65 mm i automatske puške M 70 ili M 70 kalibra 7,62. Nisu zaduživani prigušivači jer su takvo naoružanje mogli su posedovati samo pripadnici specijalnih policijskih jedinica. Svedok je kritične večeri čuo preko radio stanice da je došlo do nekog ubistva na trgu Jurija Gagarina, ali pošto to nije bilo u njegovoj nadležnosti nije ništa preduzimao. Sutradan je od kolege Slavise Ivanovića čuo da je optuženi Simonović lišen slobode, ali nikakve detalje u vezi s tim nije znao. U vezi sa samim događajem ne poseduje nikakva saznanja.

Punomoćnica oštećene je predložila da se sasluša Stević Ljubinko (Čarli) - treća osoba koja je ušla u stan.

Tužilac je obavestila Sud da će precizirati optužnicu i da traži rok od 30 dana.

Glavni pretres: 16. mart 2005.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedoka Predraga Eleza

Svedok je pripadnik MUP-a RS. Okrivljenog Simonovića poznaje s obzirom da je bio pripadnik rezervnog sastava policije, dok okrivljenog Markovića poznaje iz viđenja. U vreme događaja svedok je bio komandir voda u I policijskoj stanici u Prištini. Njegov vod čiji je pripadnik bio optuženi Miloš Simonović, brojao je 22 ljudi. Za ubistvo Ise Eminija, koje se desilo u soliteru u naselju Ulpijani, čuo je preko radio veze između 18:30-19:00 časova. Seća se da je Simonović došao na dužnost oko 18:30 časova. U policijskoj stanici su svi znali da tamo živi Simonovićeve majka. Seća se da je Miloš Simonović nakon desetak minuta pitao da li može da ode i vidi šta mu je sa majkom. Simonović se vratio za manje od pola sata i rekao im da je sa njegovom majkom sve u redu, a da je ubijen njegov komšija, nepominjući ko ga je ubio. Nakon toga, te večeri optuženi više nije napuštao smenu. Kada je krenuo iz stanice, svedok je Simonoviću dao svoju jaknu jer je bilo hladno, ali se ne seća da li je to neko od policajaca video. Sutradan ujutro inspektori su ga obavestili da je Simonović uhapšen.

Glavni pretres: 18. april 2005.

Izveštaj: Olivera Franjčević, advokat FHP-a

Saslušanje veštaka Miodraga Zdravkovića

Veštak je specijalista sudske medicine. Svoj pismeni nalaz, koji je predao je sudu 15. aprila 2005. godine, obrazložio je tako što je izneo da je Isa Emimi preminuo od prostrelnih rana nanesenih ručnim vatrenim oružjem. Prva prostrelina rana nanesena je iz

relativne blizine, oko pola metra, a što se vidi po širini ulazne rane i po tragovima baruta, a druga prostrelna rana naneta je sa nešto veće udaljenosti. Utvrdio je da je pokojni Isa sedeo u krevetu kada je pucano na njega. Ne može precizno da se izjasni da li je na pokojnog Isu pucano iz iste vrste oružja ili ne.

Saslušanje veštaka Dragana Krstića

Veštak je fiziohemičar u MUP-u Srbije. Izvršio je veštačenje čaure koja je pronađena u stanu pokojnog Ise i spornog projektila koji su delovi pištoljskog metka kalibra 7,62 puta 25 mm i spornog pištolja koji je dostavljen na veštačenje. Probno ispaljenje projektila i čaure uporedio je sa spornim. Tom prilikom nije utvrdio podudarnost tragova nego je utvrdio da sporni projektil i čaura ne potiču od metka ispaljenog iz dostavljenog pištolja. U cevi spornog pištolja utvrđeno je postojanje barutne gareži. To znači da je iz spornog pištolja pucano, ali ne može da se odredi starost pucanja. Kalibar čaure koji je pronađen u stanu pokojnog Ise Eminija odgovara kalibru pištolja koji je oduzet od optuženog Simonovića. Na osnovu raspoloživih podataka nije u mogućnosti da kaže kakvim projektilom su nanete povrede pokojnom Isi. Što se druge prostreline tiče, na osnovu njenih karakteristika ne može da se izjasni kojim projektilom je naneta. Ne može da kaže zašto nije nađena druga čaura, da li zato što je uviđaj loše urađen ili je u pitanju nešto drugo. Izveo je tri zaključka: prvi, da se glava pokojnog Ise nakon prvog hica pomerila pa zato postoji drugačija putanja drugog hica; drugi, da je cev oružja pomerana; ili treće, da postoji drugo oružje.

Komentar:

Nalazima veštaka o nepodudaranju nađene čaure s oružjem oduzetim od optuženog Simonovića, Sud je ostao bez ikakvih materijalnih dokaza. Sudija je u razgovoru s punomoćnicom porodice Emimi rekao da sa manjkavim dokazima ne može da donese osuđujuću presudu, te je zamolio da predloži nove dokaze i svedoke.

Glavni pretres: 26. maj 2005.

Izveštaj: Olivera Franjičević, advokat FHP-a

Saslušanje svedoka Živka Markovića

Svedok je stric optuženog Dragiše Markovića.. Seća da je optuženi Marković bio u njegovom stanu na dan kada se desilo ubistvo Ise Eminija. Došao je sam između 14:00 i 15:00 časova i otišao predveče, ne zna tačno u koje vreme. Misli da je optuženi tada pomenuo nekog Natu ili da ga je pozvao neki čovek. Seća se i da je tog dana njegov nećak priveden. Ne može da se seti da li je optuženi do njegove kuće došao peške ili automobilom, niti kako je bio obučen i da li je u to vreme bio mobilisan. Svedok takođe ne može da se seti koliko je vremena optuženi bio u Prištini, zna da je povremeno bio u Beogradu, a povremeno u Prištini. Nije video da li je tog dana optuženi Marković nosio oružje. Optuženog Miloša Simonovića poznaje samo iz viđenja.

Saslušanje svedoka Zorana Markovića

Svedok je brat od strica optuženog Markovića. Optuženog Simovića ne poznaje. Poznato mu je da je njegov brat od strica Dragiša pritvoren zbog nekog ubistva. Na dan kada se desilo ubistvo nije bio u stanu svog oca, s obzirom da je stanovao u naselju Ulpijana. Ne može da kaže da li je Dragiša Marković tog dana bio kod njegovog oca. Zna da je povremeno bio u Prištini, a povremeno u Beogradu, da nije nosio uniformu, ali ne zna da li je bio mobilisan ili ne. Kada mu je predložen iskaz Dragiše Markovića, u kojem tvrdi da je i on bio u stanu Živka Markovića kada je tamo bio i Dragiša, odgovorio je da to nije tačno.

Glavni pretres: 12.oktobar 2005.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Optuženi Simonović i Marković se nisu pojavili u sudu. Predsednik sudskog veća je napomenuo da nema dokaza da su optuženi uredno pozvani. Zbog nedostatka procesnih pretpostavki glavni pretres je odložen.

Glavni pretres: 14.novembar 2005.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedokinje Mire Bojović

Svedokinja je prva komšinica oštećene Ramize Emini. Kritičnog dana krenula je ka kupatilu i čula da je nešto udarilo u njena vrata od terase. Kada je izašla na terasu videla je flašu sirćeta. Pitala je ko je bacio flašu i javila se Ramiza, koja je prešla na njenu terasu i rekla da su odveli Isu. Odmah je izašla iz svog stana i kada je videla da su vrata na susednom stanu odškrinuta krenula je ka Ramizinom stanu. U stanu nije videla nikoga osim Ise koji se nalazio na krevetu glavom naslonjenom na naslonu. Videla je rupu na zidu, a iza njega i krv na jamboliji na krevetu. Izlazeći iz stana videla je Ramizu, ali joj nije dopustila da uđe, već joj je rekla da treba da pozovu policiju. U tom trenutku nije bila sigurna da li je Iso još uvek živ. Zajedno s Ramizom otišla je do komšinice Jovanke i rekla joj da pozove policiju. Na Ramizi je uočila maramu vezanu oko vrata za koju je Ramiza tvrdila da su je njom vezali. Ramiza je bila u šoku, nije rekla ko je bio u njenom stanu. S Ramizom posle toga nija razgovarala. Te večeri nije čula pucnjeve. Optuženog Simonovića poznaje i često ga je viđala jer žive u istoj zgradi, viđala ga je i u uniformi jer je on bio u rezervnom sastavu. Optuženog Markovića viđala je ređe jer u istoj zgradi žive njegovi roditelji, dok za njega ne zna gde živi. Ljubinka Stevića zvanog Čarli takođe poznaje jer je radio u prodavnici preko puta zgrade, ali ga te večeri nije videla. Kritične večeri optužene takođe nije videla u zgradi.

Glavni pretres: 16.decembar 2005.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedoka Dragana Jeftića

Svedok je u vreme događaja bio Inspektor SUP-a u Prištini za krvne, seksualne i saobraćajne delikte. Ne seća se svih okolnosti vezanih za slučaj ubistva Ise Eminija jer je proteklo dosta vremena. Na lice mesta nije izašao istog dana kada se ubistvo desilo, već narednog dana, s kolegom Boškom Vukičevićem, kriminalističkim tehničarom Draganom Spasićem i istražnim sudijom Zoranom Tabakovićem, koji je rukovodio uvidajem. Lice mesta je obezbeđivala policija. Kada su došli, oštećena se nalazila u stanu. Ne zna gde je oštećena prenoćila. Telo pokojog Ise Eminija video je na kauču na kome je bila jambolija. Ne seća se u da li se telo nalazilo u sedećem ili polusedećem položaju. Seća se lokve krvi, ali nije siguran da li se krv nalazila na kauču ili podu. Od tragova pronašli su jednu ili dve čaure pištolja, ali se ne seća kalibra. Projektil je pronađen u kauču, a čaura na podu. U stanu nije pronađen pištolj. Ne seća se da li je u stanu nešto bilo polomljeno ili ispreturano. S oštećenom, koja je bila uzrujana, obavili su razgovor. Oštećena je tom prilikom prepoznala izvršioce krivičnog dela. Pomenula je Simonovića ili Simjanovića i rekla da je petnaestak dana ranije dolazio kod njih i rekao im da se odsele. Jedno lice je bilo u rezervnom sastavu policije. To lice je uhapšeno i njemu je oduzeto oružje koje se nalazilo kod njega. Misli da je tom licu uzeta i parafinska rukavica. Drugo lice nije uhapšeno, već je raspisana poternica. Oštećena nije pomenula treće lice koje je učestvovalo u izvršenju krivičnog dela. Oštećena je pomenula da je bila vezana, ali nisu pronađeni tragovi vezivanja. Motiv se nije ispitivao, a svedok se ne seća da li je oštećena prijavila nestanak novca.

Saslušanje svedoka Boška Vukičevića

Svedok je u vreme događaja bio šef Odseka za krvne delikte SUP-a u Prištini. U stan oštećene došao je da bi izvršio uviđaj nakon smrti njenog supruga. Telo pokojnog Ise Eminija našli su u dnevnoj sobi, na kauču, u sedećem položaju. Ne glavi je imao prostrelnu ranu. Na podu između kreveta i zida pronašao je projektil koji je ošteti zid i dasku kreveta. Sa desne strane od leša pronašao je i jednu čauru, a ne seća se da li je postojala još jedna. Oružje nije pronađeno, a novac nije ni tražen. Pregledane su dnevna soba i kuhinja i nije bilo tragova premetačine. Otiske sa vrata i drugih predmeta nisu uzimali, kao ni sa tepiha na kojem nije bilo vidljivih tragova, a pregledan je golim okom. Prisustvovao je razgovoru oštećene i istražnog sudije, ali ne zna šta je oštećena rekla kako su počinio ubistva izašli iz stana, kao ni gde se kretala po stanu.

Saslušanje svedoka Ljubinka Stevića

Svedok je pre odlaska sa Kosova 1999. godine živeo u Prištini, gde je posedovao kuću koja se nalazila na 10 km od zgrade u kojoj se desilo ubistvo, kao i stan koji je bio udaljen oko 2 km od zgrade. Do 01.01.1999. radio je prodavnicu u blizini zgrade, a u vreme ubistva je bio zaposlen u DD «Klanica» Kosovo Polje. Isu i Ramizu poznavao je kao mušterije i nikada od njih nije poznajmljivao novac. Znao je u kojoj zgradi žive, ali ne i broj njihovog stana. Optužene Simonovića i Markovića ne poznaje i nikada ih ranije nije video. Od početka NATO agresije, pa i u vreme ubistva, bio je mobilisan, ne kao vojnik već kao pripadnik Civilne zaštite u jedinici koja je bila smeštena i koja je obezbeđivala Dom starih. U Domu starih je čuvao stražu. Dok je bio na straži nosio je automatsku pušku bez municije. Bio mu je zabranjen izlazak, osim jedanput nedeljno

zbog kupanja. Nosio je plavu uniformu sličnu radničkom odlelu. U vreme ubistva nije zadužio oružje. Oružje je zadužio kasnije, desetak dana pre nego što je vojska napustila Kosovo. Prvo je zadužio pušku M 48, kasnije automatsku pušku, dok pištolj nikada nije zadužio. Njegov nadimak je Čarli. Njegova supruga je radila šest godina kao sobarica u hotelu «Grand» ali ne zna da li je poznavala Ramizu Emini. Poznaje Nikolu Čolakovića, u stan mu je donosio hleb i mleko.

Glavni pretres: 08.februar 2006.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedoka Zorana Tabakovića

Svedok je istražni sudija. Na lice mesta, u stan porodice Emini, izašao je narednog dana posle ubistva u 08:00 časova. Tom prilikom obavio je razgovor s oštećenom. Oštećena je pomenula samo dve osobe koje je kasnije i prepoznala. Treću osobu nije pomenula ni tada, niti kasnije, kada je saslušavana u prostorijama Suda. Oštećena prilikom uviđaja nije pomenula nestanak novca. U stanu nije primetio tragove pomeranja nameštaja. Na oštećenoj nije primetio povrede. Prilikom uviđaja nisu uzimani otisci prstiju jer nije bilo svrhe, s obzirom da je prošlo više od 12 časova od ubistva i da je kroz stan prošlo dosta komšija.

Glavni pretres: 10.mart 2006.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje oštećene Ramize Emini

Oštećena prigovara iskazu svedoka Zorana Tabakovića iznevši da joj je ključ od stana oduzet iste večeri kada se desilo ubistvo, tako da je stan bio obezbeđen. Ona je bila pozvana u stan da da izjavu. Izjavu je dala u kuhinji, dok joj je ulazak u dnevnu sobu u kojoj se nalazilo telo bio zabranjen. Stvari u stanu jesu bile premeštene, što je potvrdila i svedokinja Mira Bojović. Što se tiče povreda na njenom telu jasno se videlo da joj je glava bila otečena, kao i tragovi vezivanja na rukama. Što se tiče trećeg lica s nadimkom Čarli, pomenula ga je kada je saslušavana u prostorijama suda.

Glavni pretres: 20.april 2006.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedoka Ljubomira Mihajlovića

Svedok poznaje optuženog Simonovića, ali se nije družio s njim. Optuženog Dragišu Markovića poznaje samo iz viđenja. Poznavao je pokojnog Isu Eminija, prodao mu je automobil marke *lada samara*. U vreme Isinog ubistva radio je kao finansijski inspektor. Posle posla se nije kretao van svoje zgrade, tako da nije dolazio ni u zgradu u kojoj je živeo Emini. Poznato mu je ime Ljubinko Stević, jer su radili u istom preduzeću, ali se ni s njim nije družio. Nikolu Čolakovića je takođe poznavao, ali nikada kod njega nije

odlazio, pa ni na dan ubistva. Ne seća se da mu je oštećena Ramiza pomenula da zna ko je ubio Isu, ali da ne sme da kaže ko je to.

Glavni pretres: 4. oktobar 2006.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Branilac optuženog Simonovića, advokat Živojin Jokanović se nije pojavio na suđenju, zbog smrtnog slučaja. Zbog nedostatka procesnih pretpostavki glavni pretres je odložen.

Glavni pretres: 3. novembar 2006.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Sudski veštak, čije saslušanje je bilo predviđeno, nije se pojavio pred Sudom, zbog obaveza. Glavni pretres je odložen.

Glavni izveštaj: 7. novembar 2006.

Izveštaj: Nevenka Rodić, advokat FHP-a

Branilac optuženog Simonovića se nije pojavio pred Sudom. Glavni pretres je odložen zbog nepostojanja procesnih pretpostavki.

Glavni pretres: 27. novembar 2006.

Izveštaj: Nevenka Rodić, advokat FHP-a

Saslušanje veštaka dr. Nade Janković

Veštak je specijalista medicinske psihologije. Obrazložila je svoj pismeni nalaz koji je predala sudu 1. juna 2006. godine, a koji se odnosi na razloge zbog kojih se izjave oštećene, jedna koju je dala u momentu kada se ubistvo desilo i druga, data na sudu nakon 5 godina, razlikuju, iako obe sadrže veliki broj detalja. Oštećena je pretrpela veliki strah, ali taj strah nije bio od uticaja na opažanje, upamćivanje i reprodukciju događaja. Oštećena Ramiza je u konkretnoj situaciji, koja se opisuje kao dramatična borba za opstanak, bila u povišenoj budnosti svesti, imala je povišenu sposobnosti prijema čulnih posticaja i dubokog urezivanja pamćenja, što objašnjava tako veliki broj detalja koje je oštećena iznela. *Flash back* fenomen je jedan od simptoma postraumatskog sindroma, kada se na mah i mimo volje vraćaju segmenti sećanja na traumatski događaj. Oštećena je zato mogla da se naknadno priseti pojedinih okolnosti, ali i da potisne ekstremno bolne okolnosti, što je uticalo da se njene izjave razlikuju. Motiv za izmenu njenog iskaza može biti i nešto drugo. Oštećena, kao osoba kod koje ne posoji amnezija, sposobna je da sve naknadne izmene sama objasni.

Glavni pretres: 20. mart 2007.

Izveštaj: Mojca Šivert, advoka FHP-a

Na glavni pretres nisu pristupili optuženi Miloš Simonović i Dragiša Marković, tako da je zbog neispunjenosti procesnih pretpostavki glavni pretres odložen.

Glavni pretres: 16. april 2007.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Iz razloga što je od dana poslednjeg ročišta protekao duži vremenski period od 4 meseca, glavni pretres je počeo ispočetka.

Saslušanje optuženog Miloša Simonovića

Optuženi je izjavio da u svemu ostaje pri ranije datim iskazima. Naglasio je da osim službenog nije posedovao ni jedan drugi pištolj. Takođe, nije posedovao ni bilo kakvo drugo oružje. Njegov otac je nasledio lovačku pušku, koju je nakon razvoda odneo u Beograd, tako da optuženi nije znao gde se ona nalazi u vreme izvršenja krivičnog dela. Smatra da supruga i sinovi pokojnog Ise Eminija znaju da on nije izvršilac krivičnog dela i da znaju ko je to delo izvršio.

Saslušanje optuženog Dragiše Markovića

Optuženi je izjavio da u svemu ostaje pri ranije datim iskazima. Ponovio je da u vreme kada se ovaj događaj odigrao nije bio u svojoj stambenoj zgradi već na drugom kraju grada.

Izvođenje materijalnih dokaza

Uz saglasnost stranaka pročitani su iskazi oštećene Ramize Emini, iskazi svedoka Nikole Čolakovića, Slavice Ivanović, Zorana Džudovića, Danijele Lazić, Miodraga Jankovića, Gordane Kelemen, Bobana Pantića, Predraga Eleza, Mire Bojović, Dragana Veljkovića, Boška Vukićevića, Zorana Spasića, Ljabinke Stević, Zorana Tabakovića, Ljubomira Mihajlovića, nalaz i mišljenje veštaka dr Miodraga Zdravkovića, veštaka Dragana Krstića, veštaka dr Nade Janković, zapisnik o uviđaju od 6.05.1999. i izvršen je uvid u dokumentaciju MUP RS br. 580/165/99 u vezi s ubistvom Ise Eminija, zapisnik o prepoznavanju od 6.5.1999. i drugu pisanu dokumentaciju.

Odluka Sudskog veća

Sudsko veće je donelo odluku da se, radi razjašnjenja činjenice da li je optuženi Simonović posedovao drugi pištolj u vreme izvršenja krivičnog dela, pribavi izveštaj od SUP Priština, da se pribavi izveštaj o tome da li je njegov otac Milovan Simonović posedovao pištolj u to vreme, kao i da se sasluša Boška Simonović, majka optuženog Simonovića, u pogledu činjenice da li su u stanu u Prištini držali bilo kakav pištolj.

Glavni pretres: 24. maj 2007.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Saslušanje svedokinje Boške Simonović

Svedokinja je u toku 1999. godine živela u Prištini, u ulici Jurija Gagarina, zajedno sa svojim sinom Milošem Simonovićem, dok je njen mlađi sin bio u Beogradu na školovanju.

Te večeri kada se desilo ubistvo Ise Eminija bila je kod prijateljice Bojane Đurić. Vratila se kući u 19:15 časova i videla da Miloš nije kod kuće. Celog tog dana ga nije videla i misli da nije ni dolazio kući. Oko 20:00 časova, pošto je ostala bez cigareta, odlučila je da siđe do prodavnice da ih kupi. Na stepenicama između trećeg i četvrtog sprata sreća je komšinicu Ramizu Emi i Jovanku Čolaković. Jovanka joj je rekla da je neko odveo Isu, Ramizinog supruga. Pokušala je da smiri komšinicu i rekla joj da će sve biti u redu. Ramiza je otišla na osmi sprat a ona je sišla po cigarete. Kada se vratila, u zgradi je već bila gužva. Tada je saznala da je Isa ubijen. Došla je i policija. U gužvi nije videla svog sina. Sutradan su u njen stan došli policajci, saopštili joj da je Miloš uhapšen i vratili joj ključeve od kola koje su mu oduzeli. Ni tada, a ni kasnije nije vršen pretres njenog stana. Što se tiče oružja, imala je jedan pištolj marke *Crvena zastava*, kalibra 7,65 mm. Taj pištolj je pripadao njenom pokojnom svezru, zatim njenom bivšem suprugu, koji on nakon razvoda nije poneo sa sobom. Pištolj je držala umotan u krp, iza regala. Kada bi izlazila iz stana nosila ga je sa sobom, ali bi ga nakon toga vraćala na isto mesto. Ipak, te večeri kad se desilo ubistvo pištolj nije nosila sa sobom. Misli da Miloš nije znao gde ga je držala. Osim službenog pištolja, on nije imao drugo oružje. Kada je otišla iz Prištine vratila je pištolj svom bivšem suprugu.

Izvođenje materijalnih dokaza

Branilac optuženog Simonovića podneo je kao dokaz kopiju dozvole za posedovanje i nošenje oružja, koja je izdata od strane SUP u Skoplju, a koja glasi na ime Novice Simonovića i odnosi se na pištolj marke *Crvena zastava* kalibra 7,65 mm mm. Branilac je takođe podneo i oružani list na ime Milovana Simonovića, a koji se odnosi na lovačku pušku marke *IJ-12* kalibra 12 mm i lovački karabin marke *Crvena zastava* kalibar 7x64 mm i snajper.

SUP Priština je dostavio dopis da u njihovoj evidenciji Miloš Simonović nema registrovano oružje na svoje ime.

Glavni pretres: 12. jun 2007.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Završna reč tužioca

Tužiteljka je naglasila da je na nepobitnom iskazu oštećene Ramize Emi, koji je dala u istrazi a pri kome je ostala u toku glavnog pretresa, utvrđeno da su krivično delo izvršili optuženi Simonović i Marković. Oštećena je objasnila da počinioce krivičnog dela poznaje, a zatim je i prilikom prepoznavanja izjavila da su ubistvo izvršili optuženi. Sa druge strane, optuženi su negirali izvršenje krivičnog dela. Analizom njihovih iskaza

uočava se da su njihovi iskazi, koje su davali u različitim fazama postupka, razlikuju, kao i da su u suprotnosti sa iskazima saslušanih svedoka, naročito u pogledu činjenice koja se tiče vremena gde su i kada bili pre, u vreme i posle izvršenja krivičnog dela. Može se zaključiti da su optuženi izneli unapred pripremljene iskaze pa se zbog toga razlikuju od iskaza svedoka. Sud bi trebalo da detaljno izvrši analizu svih izjava jer se bitne činjenice moraju zasnivati na posrednim dokazima pošto uviđaj nije izvršen u skladu s odredbama ZKP niti su sa mesta događaja izuzeti materijalni dokazi. Optuženi su postupali kao saizvršioc, jer su krivično delo zajedno izvršili, postupali su sa jedinstvenim umišljajem i bili su svesni da delo zajedno vrše.

Tužiteljka je predložila da ih Sud oglosi krivim a prilikom odlučivanja o sankciji da ima u vidu stepen krivične odgovornosti optuženih, jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, pobude i okolnosti pod kojima je delo učinjeno, kao i da je delo izvršeno u vreme ratnih sukoba.

Završna reč punomoćnika oštećene

Punomoćnik oštećene u celosti se pridružio završnoj reči tužioca i naglasila da je oštećena u toku čitavog krivičnog postupka kao izvršioce krivičnog dela označavala optužene Simonovića i Markovića, kao i da je bila dosledna. Prema nalazu veštaka Nade Janković, ona je u konkretnoj situaciji bila u stanju da opazi i upamti sve okolnosti, a osim toga nije sklona konfabulaciji ili umišljaju pojedinih situacija, da kod nje ne postoje elementi patološke mržnje ili želje za osvetom, tako da se njen iskaz može prihvatiti. Sa druge strane, uviđaj nije izvršen u skladu s odredbama ZKP, nisu izuzeti svi materijalni tragovi, pre svega otisci prstiju, nije izvršen pretres stana okrivljenih, što je uticalo na tok postupka.

Predložio je da sud optužene oglosi krivim i kazni ih po Zakonu. Istaknut je imovinski odštetni zahtev u visini od 1 500 000 dinara.

Završne reči odbrane

Branilac optuženog Simonovića, advokat Živojin Jokanović, izjavio je da tužilaštvo zanemaruje svoju osnovnu dužnost a to je otkrije istinu, već po svaku cenu želi da optuži nevine i da se optužnica zasniva na insinucijama. Istakao je da ako Sud kao dokaz prihvati iskaz oštećene, onda ga treba ceniti u celini, naročito u delu gde pominje treće lice *Čarlija*. Kako tužilaštvo nije ovo lice uvrstilo među optužene postavlja se pitanje da li je on zaštićeni svedok. Sud treba da ceni iskaz oštećene i u delu kada se ona obratila svojoj komšinici Miri Bojović sa rečima *odvedoše mi Isa*, što znači da oštećena nije znala šta se dogodilo njenom suprugu. Takođe, Veće treba imati u vidu da su ljudi sa Kosova specifični i da su skloni tzv. patrijarhalnom animizmu tj. za njih svedočenje predstavlja predstavu, oni ga prepričavaju i jako je važno ko je na čijoj strani bio. Kada Veće razmotri dokaze na koje se poziva tužilac videće da nema osnova za osuđenje okrivljenih.

Branilac je predložio da Sud usled nedostatka dokaza oslobodi optuženog Simonovića.

Branilac optuženog Markovića, advokat Predrag Stefanović, izjavio je da se u svemu pridružuje završnoj reči advokata Jokanovića. Dodao je da je ubistvo Ise Eminija težak i svirep zločin, ali da ne postoji nijedan dokaz na osnovu koga Sud može osuditi optuženog Markovića. Njegova odbrana je dosledna, logična, nije menjana, dok je iskaz oštećene nedosledan i u pogledu motiva optuženih. Optužena je tek naknadno dodala da joj je iz stana uzet novac, kao i postojanje trećeg lica *Čarlija*. Medicinsko veštačenje oštećene je samo unelo zabunu, te je i sam veštak na glavnom pretresu izneo da ne može biti sasvim siguran da li oštećena govori istinu.

Predložio je da Sud oslobodi optuženog Markovića usled nedostatka dokaza.

Glavni pretres: 15. jun 2007.

Izveštaj: Mojca Šivert, advokat FHP-a

Objavljivanje presude

Sudsko veće doneo je oslobađajuću presudu u odnosu na oba optužena.

Prilikom kratkog obrazlaganja predsednik Veća je rekao da su postojali osnovi sumnje da su optuženi počinili delo koje im se stavlja na teret, ali da oni nisu dovoljni da se donese osuđujuća presuda, s obzirom da nije bilo materijalnih dokaza koji bi osnažili osnovu sumnje.

